

JĒZUS MĀCĪBAS UN LIELĀ CĪŅA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 11:29, Rom. 4:1-6, Mat. 13:3-8, 18-23, Mat. 7:21-27, Jēk. 2:17, Mat. 7:1-5.

ATMIŅAS PANTS:

“Nāciet pie manis visi, kas esat nopulējušies un zem smagas nastas, un es jūs atvieglināšu.” (Mat. 11:28)

Domājot par lielās cīņas tēmu, mēs sliecamies domāt par kaut ko lielu, visaptverošu. Tas ir plašākais skatījums. To varētu saukt par “meta stāstījumu”, stāsts, kas aptver un izskaidro plašāku realitāti, kam pretējs ir vietējais stāstījums vai stāsts, kas paskaidro kaut ko daudz ierobežotākā telpā. Piemēram, Pola Revera slavenais izbrauciens ir vietējs stāstījums, pretēji daudz lielākajam un plašākajam stāstam par pašu Amerikas revolūciju.

Un tomēr, lai arī lielās cīņas tēma ir liela un visaptveroša, tā norisinās ik dienas, šeit virs zemes, mūsu personīgajās dzīvēs, tajā, kā mēs attiecāmies pret Dievu, pret kārdināšanu un pret citiem. Tieši tāpat kā tiek ietekmēta cilvēku ikdienas eksistence, ko reizēm lielā mērā dara plašāki un lielāki notikumi politikā un ekonomikā, katrs no mums piedzīvo to pašu lielās cīņas dēļ.

Šajā nedēļā aplūkosim dažas no Jēzus mācībām ļoti piezēmētās un praktiskās lietās, jo mēs visi cīnāmies, lai uzzinātu un darītu Dieva prātu lielās cīņas vidū.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. februārī!

Daudzi miera veidi

"Uzņemieties manu jūgu un mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un sirdī pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm." (Mat. 11:29)
Kā Viņa "jūga" uzņemšanās atnes mieru mūsu dvēselēm? _____

Tas mums dod ieskatu personīgā dimensijā daudz plašākas Jēzus misijas dimensijas vidū – atbrīvot ļaudis no ienaidnieka. Viņa vārdi ir ņemti no Jeremijas, kas apsola cilvēkiem dvēseles mieru, ja viņi atgriezīsies pie savu tēvu reliģijas, novēršoties no apkārtējo tautu pagānisma (Jer. 6:16).

Miera jautājums Rakstos ir ļoti daudzpusīgs. Tas sākas ar pašu Dievu. Viņš atpūtās, kad pabeidza Savu radīšanas darbu (1. Moz. 2:2). Viņa atpūta iesāka sabata mieru, kas bija jāsvin katru nedēļu. Atpūta tika svinēta arī dažādos ikgadējos svētkos (piem., 3. Moz. 16:31), katru septīto gadu bija "sabata gads" (2. Moz. 23:11) un katru 50 gadu – gavīļu gads, kad tika atbrīvoti vergi un atlaisti parādi (3. Moz. 25:10).

Mieru ir iespējams novērtēt, kad Dievs ir kopā ar Saviem ļaudīm (2. Moz. 33:14), kur nav ne "pretestības, ne ļaunu atgadījumu" (1. Ķēn. 5:4, NKJV), ne ienaidnieka (5. Moz. 25:19). Zemē, ko Dievs deva Saviem ļaudīm, varēja baudīt mieru (Joz. 1:13), īpaši kad ļaudis atgriezās no gūstniecības un trimdas (Jer. 30:10). Miers tika līdzdalīts arī viesmīlībā ar svešiniekiem (1. Moz. 18:4) un baudot stabilu ģimenes dzīvi (Rutes 1:9, Sak. 29:17).

Tomēr miera nav, Dieva ļaudīm atrodoties gūstniecībā (2. Moz. 5:4, 5; Raudu dz. 1:3). Miera nav ļaunajiem, kas nespēj norimt, līdzīgi sabangotai jūrai (Jes. 57:20). Vienīgā atpūta, pēc kā šādi cilvēki var ilgoties, ir nāve un kaps (Īj. 3:11, 13, 16, 17, 18). Atkl. 14:11 arī ir spēcīgs brīdinājums par mieru tiem, kas pēdējās dienās atradīsies nepareizajā pusē lielajā cīņā.

Miers, ko piedāvā Jēzus, ir ļoti bagātīgs. Tas ietver sabata dāvanu, ļaujot mums pabūt kopā ar Radītāju. Kristus miera piedāvājums atzīst mūsu pazudušo stāvokli un atjauno mūs visos veidos. Un kad mēs kļūdāmies (mēs to darām), mums tik un tā ir droša miera vieta pie mūsu Glābēja.

Bez sabata kādi vēl ir veidi, kā mēs varam mācīties baudīt mieru, ko Dievs mums piedāvā? Kā mēs atrodam mieru savām dvēselēm Jēzū? Sk. arī Rom. 4:1-6. _____

Sēšana un pļaušana

Lielās cīņas tēma ir ietverta Jēzus līdzībā par sējēju. Četras dažādas reakcijas uz evaņģēlija vēsti norāda, ka pasaule ir kaut kas vairāk nekā tikai "labi" un "slikti" cilvēki. Dzīve ir daudz sarežģītāka par to, un tāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem, kā mēs tuvojamies tiem, kas, šķiet, neatsaucas evaņģēlijam tā, kā, pēc mūsu domām, vajadzētu.

Izlasi Mat. 13:3-8 un tad Mat. 13:18-23! Kādos veidos mēs varam skaidri redzēt šajā stāstā atklātu lielās cīņas realitāti? _____

Cīņa par dvēselēm ir reāla, un ienaidnieks izmanto visus līdzekļus, kādus vien ir iespējams, lai novērstu ļaudis no glābšanas. Piemēram, par sēklas krišanu ceļmalā Elena Vaita rakstīja: "Sātans ar saviem eņģeļiem ir klāt sapulcēs, kur tiek sludināts Evaņģēlijs. Kamēr Debesu eņģeļi centīgi strādā, lai sirdis skārtu ar Dieva Vārdu, ienaidnieks stāv gatavībā, lai šo Vārdu neitralizētu. Ar dedzību, kurai stipruma ziņā līdzinās vienīgi viņa Jaunums, viņš cenšas aizturēt Dieva Gara darbu. Kamēr Kristus ar savu mīlestību aicina dvēseli, sātans mēģina novērst tā cilvēka uzmanību, kurš ir pamudināts meklēt Pestītāju." ("Kristus līdzības" 44. lpp.)

Kāds varbūt jautā: Kāpēc zemnieks nebija uzmanīgāks un izšķērdēja sēklu, metot to uz takas? Kāpēc viņš nevarēja būt čaklāks un neizraka akmeņus? Kāpēc viņš kārtīgāk neravēja?

Sējot evaņģēlija sēklu, cilvēka pūles vienmēr ir ierobežotas. Mums ir jāšēj visur. Mēs nedrīkstam spriest, kas ir laba un kas slihta augsne. Nezāles vienkārši norāda, ka mēs esam nespējīgi stāties pretī Jaunajam, kas uzdīgst pat vismazāk gaidītajās vietās. Tas ir pļaujas Kungs, kas strādā ar mūsu rokām un nodrošina, lai visi, kas var tikt izglābti, arī būtu izglābti. Mēs darām savu darbu un mums ir jāuzticās, ka Viņš darīs Savējo.

Kā mēs redzam šīs līdzības realitāti? Kāpēc mēs dažreiz redzam cilvēkus, kas ir tikko kristīti, aizejam no draudzes? Vai citus, kas vienkārši neizrāda pilnīgi nekādu interesi? Vai tādus, kas stipri nopamatojas ticībā? _____

Būvēšana uz klints

Jautājums par to, kur mēs stāvam kosmiskajā cīņā, kas norisinās ap mums, ir padarīts ļoti personisks līdzībā par cilvēku, kas būvēja māju uz klints.

Izlasi Mat. 7:21-17! Kas šajā līdzībā ir tik biedējošs? _____

Kas tev nāk prātā, kad tu iedomājies šo stāstu? Kur ir klints un kur – smiltis? Dažiem smiltis atrodas tikai pludmalē, bet šis stāsts, iespējams, nav par mājvietu pie jūras. Visdrīzāk vieta ir starp viegli paugurainiem pakalniem, kur parasti atrodas ciemati, kaut kur ielejā.

Jēzus apraksta divas mājas. Viena ir būvēta tieši uz zemes virskārtas, bet otrai pamats sniedzas līdz klintij (Lūk. 6:48). Nav iespējams redzēt atšķirību starp abām pabeigtajām mājām, kamēr kalnos nav sācies lietūs un ieleju nepārpludina ūdens straume. Vienam no mājas cēlājiem tā nav problēma, jo māja ir uz stipra pamata. Toties otram ir problēma. Tā kā māja ir celta bez droša pamata, vienkārši uz zemes virskārtas, to ir viegli aizskalot mutuļojošajiem ūdeņiem.

Jēzus stāstīja šo līdzību, jo Viņš zināja, cik ļoti mēs sevi muļķojam. Norisinās nopietna cīņa, un bez palīdzības mums nav iespējams tajā izdzīvot. Jēzum bija virsroka pār Jaunumu, un tāpēc Viņu sauca par Klinti.

Šo personīgo cīņu pret Jaunumu ir iespējams uzvarēt, bet tikai tad, ja mēs savas dzīves stipri pamatojam Viņā, un tas ir iespējams tikai tad, ja būvējam uz Viņu, paklausot Viņam.

“Tad nu ikviens, kas šos manus vārdus dzird un dara, ir līdzināms saprātīgam vīram, kas savu namu būvējis uz klints.” (Mat. 7:24) Tas ir tik vienkārši. Tomēr izšķirošais ir daudz ticības – ticība bez darbiem, teikts Bībelē, ir “mirusi” (sk. Jēk. 2:17, 20, 26), un šajā līdzībā mēs redzam, cik tā patiesībā ir mirusi.

Izlasi Mat. 7:22, 23! Dēmonu izdzīšana Jēzus vārdā vai pravietošana Viņa vārdā – šiem cilvēkiem bija kaut kāda “ticība”. Un tomēr – kāds bija viņu liktenis? Jautā sev, uz kāda pamata ir būvēts tavš nams un kā tu vari zināt atbildi? _____

Netiesājiet

Jēzus runāja Kalna svētrunu Savas kalpošanas sākumā. Tā bija revolucionāra. Vispirms Viņš pateica parastiem cilvēkiem, ka viņi ir vērtīgi un svētīti Dieva acīs (Mat. 5:3-12) un ka viņi ir sāls (Mat. 5:13) un gaisma (Mat. 5:14-16) – divi augstvērtīgi patēriņa produkti. Viņš runāja par Dieva likuma svarīgumu (Mat. 5:17-19), tomēr brīdināja par mēģināšanu ietekmēt citus ar savu personīgo labo uzvedību (Mat. 5:20). Tālāk Jēzus norādīja, ka morāli nosaka tas, par ko cilvēks domā, nevis tikai viņa darbi (Mat. 5:21-28), lai gan arī darbi ir jāuzmana (Mat. 5:29, 30). Lasot cauri visu svētrunu, mēs varam redzēt, ka Viņš ir aptvēris visu cilvēka eksistences un attiecību diapazonu (sk. Mat. 5:7-27).

Izlasi Mat. 7:1-5! Kādos veidos šajos pantos ir atklāta lielās cīņas realitāte? Tas ir, kā šeit atklājas mījiedarbība starp labo un ļauno? _____

""Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti." Neiedomājieties, ka esat labāki par citiem cilvēkiem, un nekļūstiet par viņu tiesnešiem! Tā kā jūs nespējat saredzēt rīcības motīvus, jūs nevarat otru tiesāt. Kritizējami jūs izsakāt spriedumu paši sev, jo ar to parādāt, ka esat sātana, brāļu apsūdzētāja, biedri. Kungs saka: "Pārbaudiet paši sevi, vai stāvat ticībā, izmeklējiet paši sevi." Tas ir mūsu uzdevums." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 314. lpp.)

Sakot Saviem klausītājiem, lai viņi netiesā, Jēzus izteica divas svarīgas domas. Pirmā ir, ka iemesls, kāpēc mēs tiesājam citus, ir tas, ka mēs paši darām tieši to pašu, ko nosodām (Mat. 7:1, 2). Mēs novēršam uzmanību no sevis un nodrošinām to, ka ikviens ap mums skatās uz cilvēku, ko mēs nosodām, nevis uz mums.

Otrs, ko Jēzus mums pasaka, ir tas, ka bieži problēma, ko mēs redzam savā brālī vai māsā, ir tikai niecīga, salīdzinot ar mūsu pašu problēmu, ko mēs varbūt pat neapzināmies. Ir tik viegli redzēt skabargu viņu acī, bet nespēt ieraudzīt lielu koka balķi savā acī.

Kāda ir atšķirība starp cilvēka notiesāšanu un spriešanu par pareizu vai nepareizu rīcību? Kāpēc ir svarīgi šādu atšķirību saskatīt? _____

“Es esmu ar jums ik dienas”

Matejs noslēdz savu evaņģēliju ar vārdiem, kas ir vieni no visiedrošinošākajiem Jēzus tekstiem: “Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.” (Mat. 28:20) Ko tas nozīmē mums praktiskā ziņā mūsu personīgajās dzīvēs, mūsu personīgajās cīņās, neveiksmēs un vilšanās, un pat tad, kad mēs jūtam, ka Dievs ir jāvis mums nokļūt bēdu ielejā?

Interesanti, ka Matejs iesāk savu evaņģēliju ar līdzīgiem vārdiem. Pēc tam, kad viņš ir nosaucis visus priekštečus un uzrakstījis par eņģeli, kas vispirms apciemo Mariju, tad Jāzepu, Matejs paskaidro, ka bērniņš, kas dzims, būs Imanuēls, Dievs ar mums (Mat. 1:23).

Dievs ir apsolījis “Es būšu ar jums” neskaitāmas reizes Rakstos. Viņš apsolīja būt ar Īzaku (1. Moz. 26:24), ar Jēkabu (1. Moz. 28:15), ar Jeremiju (Jer. 1:8, 19) un ar Israēla bērniem (Jes. 41:10, 43:5). Daudzi no šiem gadījumiem ir grūtību un spaidu laikā, kad Dieva vārdi ir visaktuālākie.

Paralēlais pants izmanto līdzīgus vārdus: “Es tevi nekad neatstāšu un nekad nepametīšu.” (Ebr. 13:5) Dažus pantus tālāk ir teikts: “Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžos!” (Ebr.13:8) Arī šis apsolījums ir atkārtots daudzas reizes. Tas nāk no gadījuma, kad Mozus nodod vadību Jozuas rokās (5. Moz. 31:6, 8), un Dievs atkārtoti frāzi Jozuam pēc Mozus nāves: “Es tevi neatstāšu un nepametīšu.” (Joz. 1:5) Kad Dāvids nodod valsti Sālamana rokās, viņš arī pasaka Sālamanam, ka Dievs viņu nepametīs un neatstās (1. Laiku 28:20).

Jēzus, kas nekad nemainās, kas ir vienmēr ar mums, deva spēcīgu pārlicību mūsu ticības priekštečiem. Viņi piedzīvoja grūtības un pārbaudījumus vai vislielākos izaicinājumus savā dzīvē. Tomēr viņi bija pārliecināti par Dieva nepārtraukto klātbūtni.

Kristus draudzei gala laikā šī drošība ir nozīmīga. Jēzus apsolījums būt ar mums līdz pašam galam ir dots kopā ar pavēli iet un darīt par mācekļiem, kristīt un mācīt. Tātad, mums ir jāpievēršas šim – priekam par cilvēku glābšanu, lai viņi beigās neatrastos zaudētāja pusē lielajā cīņā.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Autors Leons Vīzeltīrs (Leon Wieseltier) rakstīja par, kā viņš teica, "vienu no skumjākajiem stāstiem pasaulē". Viņš stāstīja par kādu angli vārdā S. B., kurš bija akls kopš dzimšanas. Tomēr labā ziņa bija tā, ka 52 gadu vecumā viņam veica radzenes transplantāciju, kas viņam atgriezta redzi. Pirmo reizi mūžā S. B. varēja redzēt! Viņam noteikti bija ārkārtīgi aizraujoši beidzot ieraudzīt pasauli, kas bija ap viņu visu viņa dzīvi, bet burtiski ārpus redzesloka. Tomēr tad Vīzeltīrs citē grāmatu, kurā viņš pirmo reizi lasījis stāstu. S. B., autors teica, "ieraudzīja, ka pasaule ir vienmuļa un bija apbēdināts atlupušo krāsu un defektu dēļ. [...] Viņš arvien vairāk un vairāk pamanīja sīkas neprecizitātes un traipus krāsojumā vai kokā, ko viņš uzskatīja par kaitinošu, acīmredzot gaidīdams labāku pasauli. Viņam patika spilgtas krāsas, bet viņš nonāca depresijā, kad gaisma izzuda. Viņa depresija kļuva ievērojama un vispārēja. Pakāpeniski viņš atteicās no aktīvas dzīves un pēc trim gadiem nomira." (www.newrepublic.com/article/113312) Lai gan vienā ziņā to ir grūti saprast, tas tomēr nav sarežģīti. Mūsu pasaule ir sabojāta vieta. Lielā cīņā šeit plosās jau aptuveni sešus tūkstošus gadu. Sešus tūkstošus gadu karš aiz sevis atstāj daudz vraku. Un, neskatoties uz visiem mūsu mēģinājumiem padarīt šo pasauli labāku, šķiet, ka trajektorija nav vērsta pareizajā virzienā. Patiesībā kļūst tikai sliktāk. Tāpēc mums ir nepieciešams glābšanas apsolījums, ko mēs varam iegūt, tikai pateicoties Kristus uzvarai lielajā cīņā - uzvarai, kas nodrošināta pie krusta un ir brīvi pieejama mums visiem.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas mācības tu vari gūt sev no stāsta par S. B.?

2. Kā mēs lasījām otrdienas pētījumā, tie, kas teica: "Kungs, kungs, vai mēs neesam darījuši šo un to tavā vārdā, kā mēs teicām," ticēja Jēzum. Vienlaikus ievēro viņu reakcijas uzsvāru. Uz kuru personu viņi bija vērsti? Uz ko viņi bija vērsti? Kā šeit sniegtā atbilde atklāj mums, kāpēc viņi tā piekrāpa sevi?

3. Ja tev ir draugs vai ģimenes loceklis, kas dara kaut ko acīmredzami nepareizu, kā tu vari tikt galā ar šo problēmu tādā veidā, lai, pirmkārt, nebūtu tiesājošs, un, otrkārt, neizskatītos tiesājošs?